

20 Οκτωβρίου 2014

Λόγος στο Μαρτύριο του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Αρτεμίου

/ [Πεμπτουσία](#)

Η τελείωση του Μεγαλομάρτυρος

Μόλις τα άκουσε αυτά ο παραβάτης Ιουλιανός, έμεινε απ' όλα εμβρόντητος και είπε: «Ο Αρτέμιος απαρνήθηκε τη θρησκεία των θεών εγκατέλειψε τους ρωμαϊκούς και δικούς μας λόγους· προτίμησε να αποκαλείται Χριστιανός, αντί Ρω-μαίος και Έλληνας· θεωρούσε τιμή του να ονομάζεται Γαλι-λαίος, αντί Δούκας και Αυγουστάλιος. Για τους λόγους αυτούς να αποκοπεί με ξίφος η μικρή κεφαλή του».

Την απόφαση αυτή τη δέχτηκε μετά χαράς ο μάρτυς του Χριστού και, αφού εξήλθε από το δικαστικό βήμα χαίροντας, ακολουθούσε με προθυμία τους δημίους. Μόλις

έφτασε στον τόπο της εκτελέσεως, ζήτησε από τους δημίους να του χαρίσουν λίγη ώρα για μια σύντομη προσευχή. Εκείνοι του έκαμαν τη χάρη αυτή. Έτσι λοιπόν ο Μεγαλομάρτυς έστρεψε το βλέμμα του προς τον ουρανό και είπε: «Θεέ μου, Σε ευχαριστώ, διότι ενίσχυσες έμένα τον ανάξιο δούλο Σου να ποδοπατήσω τα κεντριά του Διαβόλου και να συντριψω τις παγίδες του, τις οποίες ετοίμασε για τα πόδια μου· και να καταισχύνω και εξευτελίσω το πρόσωπο αυτό, δηλαδή τον Ιουλιανό, που απαρνήθηκε Εσένα, το φως του κόσμου, και ακολούθησε τον Διάβολο που τον πλά-νησε. Σε ευχαριστώ, μονογενή Υιέ του Πατρός, διότι με αξίωσες του βραβείου της άνω κλήσεως και του χορού των αγίων Σου· και με τελείωσες στην ομολογία Σου. Και τώρα, Δέσποτα, Σε παρακαλώ ρίξε το βλέμμα Σου σ' έμένα και στην ταπείνωσή μου, και δώσε αναψυχή στην κληρονομιά Σου, διότι ασθένησε και δεν την επέδεσες. Διότι να, “οι εχθροί Σου ξέσπασαν σε θο-ρύβους και οι μισούντες Σε σήκωσαν κεφαλή αλαζονείας και πήραν αποφάσεις εξολοθρευτικές κατά των αγίων Σου, λέγο-ντας: ελάτε να τους καταστρέψουμε, ώστε να μη μνημονευτεί πια το όνομα του Χριστού”. Αυτά κομπάζει ο Ιουλιανός· αυτά βοά με βλάσφημη γλώσσα· αυτά, Δέσποτα, απειλεί κατά του λα-ού Σου, υπέρ του οποίου έχυσες το αίμα Σου. Διότι να: τα θυ-σιαστήριά Σου καταστράφηκαν· το αγίασμά Σου πυρπολήθηκε· η ευπρέπεια του οίκου Σου αφανίστηκε και το αίμα της διαθή-κης Σου ευτελίστηκε εξαιτίας των αμαρτιών μας. Αλλά Εσύ, μακρόθυμε Κύριε, σταμάτα την αγανάκτησή Σου εναντίον μας και, μέσα στην οργή Σου, θυμήσου το έλεός Σου και την ευσπλαχνία Σου· και σβήσε τον θυμό Σου, που εμείς Σου ανάψαμε, πα-ροργίζοντας Εσένα τον φιλόανθρωπο. Σύντριψε την αλαζονική κεφαλή της ειδωλολατρίας, που τώρα κινείται πάλι και σηκώνε-ται εναντίον των δούλων Σου. Δώσε να συντριβούν τα πονηρά νήπια της ειδωλολατρίας κάτω από την αρραγή πέτρα της δικής Σου ομολογίας και πίστεως, ούτως ώστε σε κάθε τόπο της δε-σποτείας Σου να προσάγεται σ' Εσένα καθαρή και αμώμητη θυσία, και να δοξάζεται το πανάγιο όνομά Σου, του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, τώρα και στους αιώνες».

Και αφού έκλινε τα γόνατα τρεις φορές και προσκύνη-σε προς ανατολάς, πρόσθεσε: «Θεέ εκ Θεού, μόνη εκ μόνου, Βασιλεύ εκ Βασιλέως, Εσύ που είσαι στον ουρανό και κάθεσαι στα δεξιά του Θεού και Πατρός που Σε γέννησε, Εσύ που κατήλθες στη γη για τη σωτηρία όλων μας, ο στέφανος των ευσεβώς αθλούντων για Εσένα, επάκουσόν μου σήμερα έμένα του ταπεινού και ανάξιου δούλου Σου και δέξου μου την ψυχή εν ειρήνη και ανάπαυσέ την μετά των αγίων που από αιώνες Σε έχουν ευαρεστήσει». Τότε μια φωνή εξ ουρανού είπε στον Μεγαλομάρτυρα: «Ο Κύριος άκουσε την προσευχή σου, Αρτέμει, και σου χάρισε τη χάρη των ιαμάτων. Σπείυσε λοιπόν να τελειώ-σεις τον δρόμο σου και να απολαύσεις το βραβείο το ετοιμασμένο για τους αγίους και για όλους εκείνους που έχουν αγαπήσει τον ερχομό του Χριστού». Μόλις άκουσε τη φωνή αυτή ο μα-κάριος Αρτέμιος, και ωσάν

να έλαβε επιβεβαίωση, φαινόταν πλημμυρισμένος από χαρά και φανταζόταν πλέον την τρυφή και τη δόξα που έμελλε να απολαύει. Έτσι λοιπόν έσκυψε μετά χαράς τον αυχένα του στο υψωμένο ξίφος του δημίου και δέχτη-κε το χτύπημα στις 20 του μηνός Οκτωβρίου. Τοιουτοτρόπως ο μεγαλομάρτυς Αρτέμιος ετελειώθη και ανήλθε στεφανηφόρος στους ουρανούς, για να εμφανιστεί στον Χριστό, υπέρ του Οποίου επέλεξε να θυσιάσει τη ζωή του. Το σώμα του δε και την κεφαλή του τα άφησε στη γη, μεγάλη παραμυθία για τους χρι-στιανούς, ίαμα ψυχής και σώματος, αλεξιτήριο σε κάθε επιβολή και βλάβη.

Μια φιλόχριστη γυναίκα, ονόματι Αρίστη, η οποία ήταν διάκονος της Εκκλησίας της Αντιόχειας, πήρε με ξεχωρι-στή επιμέλεια και ευλάβεια το σώμα και την κεφαλή του Μεγαλομάρτυρος, τα έβαλε σε λειψανοθήκη και τα μετέφερε στην πανευτυχή Κωνσταντινούπολη. Προσπάθησε μάλιστα η γυναί-κα αυτή και ναό λαμπρό να ανεγείρει προς τιμήν του Μεγαλο-μάρτυρος, γνώρισμα της θερμότερης προς αυτόν ευγνωμοσύ-νης. Επειδή όμως δεν μπόρεσε να φέρει εις πέρας αυτό που ήθελε, εναπέθεσε τα ιερά λείψανα στον ναό του Προδρόμου, όπου και παραμένουν μέχρι και σήμερα, φυλασσόμενα ωςάν αδαπάνητος θησαυρός προς δόξα του Χριστού, του αληθινού Θεού μας, στον Οποίο πρέπει τιμή, δύναμη, μεγαλοσύνη και μεγαλοπρέπεια τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Συμείων του Μεταφραστού, Οι Μεγαλομάρτυρες Αρτέμιος, Παντελεήμων, Πλάτων. Μετάφραση Γ. Παπαδημητρόπουλου, έκδ. Αποστ. Διακονία- σ.73-77)